

INHOUD

De slapeloze 9

VAN HIER

Aan het water	11
Opzij	12
Holte	13
Plattegrond	14
Refrein	15
Toen	16
Vitrine	17
Douche	18
Muziek	19

DE RAMEN

De doden	21
Home movies	22
Reden	23
Hoop	24
Meesters	25
Vreemde	26
Weerloos	27
Moeder	28
Bed	29
Voyager	30
Dwaling	31
Ontwaken	32
Wind	33
Waar	34

ANITA

1. (Anita Futurotic)	35
2. (Body Double)	36
3. (Memories)	37
4. (Pearls and Swine)	38
Rouge Glamorana	39
Dame de voyage	40

BEWEGINGEN

Om	41
Verlies	42
Niemand	43
Zo dus	44
De eenzamen	45
Middelheim	46
Pop	47
Overkant	48
Containerpark	49

TWO COMEDIANS (Schimmenspel)

Two Comedians	51
---------------	----

ZIJ (Zelfportretten van een vrouw)

Girlie show	53
Reclining Nude	54
Woman in the Sun	55
Summer in the City	56
Evening wind	57

HIJ (Beelden van een vrouw)

Door de sleutelgaten heb ik haar bekeken	59
Elke schaduw om haar duid ik aan	60
Geen dag of ik hoorde haar ontgaan	61

AANTEKENINGEN 63

De slapeloze

De slapeloze waakt in kamers vol schimmen.
Met muggenpoten raakt hij zijn ogen aan,
in zijn liezen keert oud zweet terug.
Alleen de slapeloze ziet in de nacht:

waar kinderen tegen vuurtorens vliegen,
vreemde gasten het gras lopen te maaïen,
waar de burens door de muren ademen,
waar niemand is waar hij dagelijks bestaat.

De slapeloze verzamelt alle gedachten,
hij denkt voor duizend insecten,
in zijn benen schuren kiezelstenen.
De slapeloze ligt als een gewicht op wacht,

zijn lichaam draait hem mee in de uren.
In zijn laken hangt al de lucht van de dag,
aan de gordijnen brandt langzaam de maan.
Alleen de slapeloze herhaalt 's nachts zijn naam.

Aan het water

Nu ik nooit van hier zal zijn
en dagelijks afkomstiger ben van elders,

nu ik hier dan toch in een bocht
aan het water een straat heb gelegd,

een vindplaats heb ingericht voor een kind,
een berk en wat rozen,

nu het kind over de latere voetpaden
steeds meer afkomstig zal zijn

uit die straat aan het snelle water
tussen de oude berk en de rozen,

zal ik nooit meer van hier zijn dan nu.

Opzij

Door de uren, de straten en de kamers,
langs de Oudevaartplaats,

dwars door de avond terwijl
wij nog staan te spreken, in de ochtend

naar het werk gaan, de middag slijten
in de zon en later het kind ophalen,

loopt iets stoms en onbegrijpelijks
onder ons. Het heeft geen naam,

maar neemt het voetpad
zoals wij en kijkt even opzij.

Holte

Ik werd wakker en de stad sprak.

In de bries zong de ring
van de oude, draaiende planeet.
In onze kamers ontgingen

ons de eerste voetgangers.
Iets in het licht verdroeg weer hoe
alles stil en stom aansloeg.
Op straat versleet ons gezicht.

Nog lag ik in de holte, zij
wiegde en schampte mij. Mensen
groeiden in bedden naast mij,
maar iemand had mij al bloeiend

als een chrysantheem neergelegd.

Ik werd wakker en de stad sprak.

Tot in onze lakens liep het gerucht
dat ik al ontbrak.

Plattegrond

Er lopen wegen door de stad die wij niet zien,
een plattegrond van lucht en pootjes.

Ze zijn aangelegd waar wij niet komen:
schaduw onder gras, ritseling door struikgewas,

acrobaten op het stratenplan van tuilmuren.

Er gaan geruchten door de stad die wij niet horen
van lome, jachtige wandelaars op dons.

Soms, als de ene stad mij uit de slaap houdt,
lig ik waakzaam te luisteren naar de andere:

hoe een lichter leven zich beweegt onder ons.

Refrain

Ik kan niet lang meer in de avond kijken.
Late schommels, lege treinen
bewegen in het donker om het huis
waarin nu andere kinderen slapen.

Er is nog niets gebeurd,
de schommels wiegen,
de treinen rijden refrainen.

Het is eenvoudig te verklaren:

er komt een dag dat men het ziet,
men kan niet lang meer in de avond kijken,
er is geen lied.

Toen

Het was een middag.
De metsers sloegen op de stenen.
De kinderen speelden ver.
Over het water lag een blauwe jurk te slapen.
In de huizen was er klein verkeer.

Toen ging door alles kort en wit
een schreeuw.

En de metsers sloegen op de stenen.
En de kinderen speelden ver.
Het was een middag,
over het water lag een blauwe jurk te slapen.
In de huizen was er klein verkeer.

Vitrine

Men hoeft maar even schuin
te kijken en het speelt:

iets dodelijks achter glas –
diafaan, vriesblauw graf
waarin men zingt en slaapt.

Men hoeft maar even niet te luisteren
en het suist –

als een gas in de ledematen.

Van holte heeft het
geen verhaal, geen gezicht.

Het helderst blijkt het
in een doodstil waaien
in de herhaling van het licht.